

Девојка са плавим очима

Стајала је поред прозора своје собе и посматрала две загрљене особе на клупи испред њене зграде. Ветар јој је миловао косу која је била специфично плаве боје и подсећала на боју злата. Иза дуге златасте косе су се криле кристално плаве очи које су обасјавале читаву планету. Барбика је била њена имитација. Памтила је једну реченицу која јој је променила живот. Прочитала је у дневнику једне девојке : „Никада не волите плаве очи, оне су као море, до тих дубина тешко ћете доћи“. Можда се зато бојала да њен „принц на белом коњу“ никада неће бити њен. Зато је тужно посматрала двоје заљубљених. Била је одличан ђак, али се тиме није нарочито поносила. Мрзела је када су јој ученици из школе коју похађа говорили да је миљеница наставника јер су јој родитељи интелектуалци познати у том граду. И сама је била популарна у друштву. Све јој је ишло од руке, осим ти задаци из природних наука. Више је волела да чита неки роман него да их решава. Уживала је у књижевности и језицима.

Себи је задала циљ да обиђе цели свет и посети све познате модне куће. Није волела свађу, али када би је неко испровоцирао, зажалио би због тога. Знала је да јој родитељи могу обезбедити све што пожели, али није то злоупотребљавала јер је сматрала да сва деца треба да живе исто. Слушала је своје срце, није искључивала ни мозак. Све своје проблеме је решавала писањем дневника. Строго га је чувала и није дала чак ни својој другарици да провири у њега. Живела је у новој великој згради улице Ђуре Јакшића у Београду. Име је све говорило о њој, Елена!

Почетак нове школске године

Отварају се врата њеног стана.

„Стигла сам!“, довикује из свег гласа. Улази у дневну собу и затиче мајку са књигом у руци, а оца са новинама. Понавља опет да је стигла јер је нису чули.

„Душо, стигла си! Била сам занесена књигом, па те нисам чула. Него, како је било у школи?“ , запита је мајка.

„Знам, потпуно те разумем када се занесеш. А у школи је било као и сваки пут, ништа ново“. Мајка је погледала чудно подигнувши обрву. Елена је узела ствари и отишла у собу.

„Драги, са њом се нешто дешава, чудна ми је“ , рече мужу.

„Не брини, сигурно ти се учинило, наша ћерка је сасвим добро“.

Еленина мајка се баш забринула за ћерку, није имала мира и морала је да позове разредну. Она је потврдила да је све добро са Ели и да нема разлога за бригу.

Школска година само што је почела, а Елена се лудо заљубила. Био је леп и висок средњошколац. Имала је прилике да га виђа само на великом одмору. Једног дана приметила је да је посматра и да је обратио пажњу на њу. Тада не само да су јој се створили лептирићи у стомаку, већ читаво животњско царство. Почео се давити у плаветнилу њених очију, све док га друг није продрмао и вратио у стварност довикујући га: „ Алекса!“ . Елени се створи смешак на лицу јер коначно сазнаје њгово име. Нина је спасла повукавши је за руку ка школи. Другарица је знала каква је занесена када се заљуби. Нину је удавила причама о Алекси тог дана.

Убрзо се променила на часовима, више није пазила.

„Дај, Елена, престани са тим“ , рече јој Нина једног дана.

„Теби ако смета, слободно иди, не требаш ми“, одврати Елена несвесно.

„Хвала“ , рече јој Нина тужно. Тог дана у школи је била потпуно сама. Након наставе је села на клупу поред Алексине школе и сузе су саме потекле. Прекрила је лице рукама.

„Извини, јеси ли добро?“, упита је непознати глас.

„Не, нисам, за све ово је крив он. Одлепила сам за њим и сада терам људе од себе због тога. А он је сада сигурно са девојком и ни не зна да ја стварам проблеме због њега“, одговорила је кроз сузе и са шакама преко лица.

„Биће све добро“, рече јој тај неко поред ње.

„Не, неће“, одговори и помери шаке са лица. Угледала је познате очи.

„Ти,...“, прошапута и погледага својим сјајним очима.

„Не уклапа ти се да плачеш. Једноставно, не иде уз тебе“, кроз осмех јој рече Алекса, њен Алекса. Скупила је храбрости, устала са клупе и признала му да га воли. После тога, осетила је да су им се усне спојиле. То је био њен први и најлепши пољубац.

Остали су дуго заједно, путовали су, она је написала роман, наставила са школовањем. Он је завршио школу и отворио фирму. Никада више није терала људе од себе, а он ју је научио да воли.

Њен дневник остао је вечито закључан.

Милица Ђурковић VII-1
ОШ „Миодраг Чајетинац Чајка“
Адреса: Бранка Радичевића 1, 37240 Трстеник,
Број телефона : 037)711-080
Email: osmiodragcajetinac@mts.rs